

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Praha 1, Staroměstské náměstí 932/6, zastoupená doc. JUDr. Janem Brodce, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Rubešova 162/8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 525/15, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **MALÁ HLUBOKÁ a. s.**, se sídlem Brno, Bašty 416/8, zastoupená JUDr. Zdeňkem Navrátillem, advokátem se sídlem Brno, Bašty 416/8, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2022, č. j. 6 Af 29/2020 - 58,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2022, č. j. 6 Af 29/2020 - 58, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2020, č. j. MF-13276/2017/1203-22, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. MF-13276/2017/1203-24, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, advokáta doc. JUDr. Jana Brodce, LL.M., Ph.D., náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 4000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad (dále též „poskytovatel dotace“) se na základě Smlouvy o podmínkách poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ze dne 30. 4. 2012 (ve znění dodatků z 4. 2. 2013 a 4. 2. 2014; dále „Smlouva“) zavázala poskytnout osobě zúčastněné na řízení (tehdy pod obchodní firmou PENA plus a. s.; dále „OZNŘ“), dotaci ve výši 50% celkových způsobilých výdajů, nepřesahující částku 9.273.746 Kč, a to na projekt s názvem „*Rekonstrukce oranžerie na wellness a pivní lázně (koupele)*“ (reg. č. CZ.1.14/3. 1. 00/17.02534; dále „Projekt“). *Oznámením příjemci o krácení finančních prostředků dotace* ze dne 16. 12. 2013 poskytovatel dotace OZNŘ vyrozuměl o krácení finančních prostředků dotace o 1.044.140,85 Kč z důvodu chybějící elektromontáže a bazénové technologie v místě realizace Projektu v rámci 1. etapy, která měla být ukončena k 31. 12. 2012 (dále jen „oznámení o krácení dotace“). Učinil tak na základě kontroly projektu provedené dne 17. 6. 2013, o níž byl sepsán Protokol o výsledku fyzické kontroly INTERIM – 1. a 2. etapa ze dne 2. 7. 2013 (dále jen „protokol o kontrole“). V protokolu o kontrole bylo uvedeno, že fyzická realizace Projektu má být ukončena dne 30. 6. 2013, ale Projekt je ve značné časové prodlevě a při jeho kontrole byly zjištěny nedostatky týkající se 1. etapy (která je předmětem tohoto řízení) – u faktury č. 2012104 v místě realizace Projektu chyběly: položka 220 – 15 – Elektromontáž a položka č. 108 – Bazénová technologie (v protokolu je nesprávně uvedeno 220 – 12; poskytovatel dotace chybu opravil ve vypořádání námitek OZNŘ proti protokolu o kontrole; pozn. NSS).

[2] OZNŘ podala návrh na zahájení sporného řízení podle § 141 odst. 1 správního řádu, v němž se domáhala zaplacení krácené částky. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2020, č. j. MF-13276/2017/1203-22, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. MF-13276/2017/1203-24 (dále „napadené rozhodnutí“) uložil poskytovateli dotace povinnost OZNŘ vyplatit částku 1.044.140,85 Kč (spolu s náhradou nákladů řízení).

[3] Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad byla ke konci roku 2021 zrušena a její právní nástupkyní se stala Česká republika. Za Českou republiku jedná v právních vztazích, do kterých takto vstoupila, Ministerstvo pro místní rozvoj (viz čl. II body 1. a 2. zákona č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, a další související zákony).

[4] Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Závěr, že „*příjemce tvrdil a prokázal, že první etapa Projektu byla realizována řádně a že sporné položky byly způsobilými k proplacení z dotace a že žalobci se naopak nepodařilo prokázat, že první etapa Projektu nebyla realizována řádně a že sporné položky nejsou způsobilými k proplacení z dotace*“ (odst. 22 napadeného rozsudku), byl podle městského soudu v souladu s pravidly dokazování ve sporném řízení správním.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně, dále jen „stěžovatelka“ kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[6] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem městského soudu, že se OZNŘ podařilo prokázat řádnou realizaci 1. etapy Projektu, neboť to z protokolu o předání 1. etapy ze dne 12. 12. 2012, podepsaného OZNŘ a jejím dodavatelem, a z kolaudačního souhlasu nevyplývá. Městský soud nezohlednil pochybení žalovaného, který se důkazními návrhy stěžovatelky z důvodu jejich údajné nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti vůbec nezabýval. Nemůže proto obstát ani závěr žalovaného, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno, z čehož nesprávně dovodil, že OZNŘ prokázala splnění podmínek pro poskytnutí dotace. Shledal-li navíc městský soud, že nesoulad důkazů se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), nemá za následek jejich nepoužitelnost, měl správně napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení s tím, aby tyto důkazy provedl. Napadené rozhodnutí spočívá toliko na prokázání meteorologických podmínek, předání první etapy OZNŘ jejím dodavatelem a na kolaudačním souhlasu při nezohlednění důkazů předložených stěžovatelkou, a ústí v konstatování o neunesení důkazního břemene, což je nesprávné. Stěžovatelka proto navrhla, aby byly napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného zrušeny.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že OZNŘ prokázala dodání předmětných položek, zásah vyšší moci do průběhu realizace projektu a naplnění cíle dotace. Stěžovatelce se nepodařilo takto prokázaný skutkový stav zpochybnit. Navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[8] OZNŘ ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasila s tvrzením, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že realizace Projektu byla prokázána. K otázce neprovedení důkazů z důvodu jejich nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti stěžovatelka neuvedla žádné nové argumenty. OZNŘ unesla důkazní břemeno ohledně oprávněnosti svého nároku, stěžovatelka naopak neunesla důkazní břemeno stran svých skutkových tvrzení, jak správně vyhodnotil městský soud. OZNŘ proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil zákonnost napadeného rozsudku v rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Stěžovatelka kasační stížností brojí proti závěru městského soudu, který neshledal pochybení žalovaného, pokud jde o průběh a výsledky dokazování vedeného ohledně oprávněnosti nároku OZNŘ vyplývajícího z veřejnoprávní smlouvy. Podstatné vady řízení před žalovaným (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) mají spočívat v nezohlednění důkazních prostředků stěžovatelky (pro jejich údajnou nezákonnost či „nepřezkoumatelnost“) a v závěru o prokázání tvrzení OZNŘ ohledně splnění podmínek pro poskytnutí dotace. Stěžovatelka také nesouhlasí s názorem městského soudu, který i přes rozpor s kontrolním řádem nepovažoval stěžovatelkou předložené důkazní prostředky za nepoužitelné, přesto však nevrátil věc žalovanému s tím, aby tyto důkazy provedl (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

[12] Podle § 10b odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, rozhoduje spory z právních poměrů při poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci podle správního řádu Ministerstvo financí, je-li jednou ze smluvních stran kraj, svazek obcí, jehož členem je hlavní město Praha, nebo Regionální rada regionu soudržnosti.

[13] Podle § 141 odst. 4 správního řádu ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

[14] S ohledem na dikci § 141 odst. 4 správního řádu je ve sporném řízení „důkazní břemeno zejména na účastnících řízení a je tak do určité míry modifikována zásada materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Správní orgán pak vychází zejména z důkazů, které byly účastníky navrženy; nadto může provést i další důkazy podle svého uvážení, přičemž zejména by měl doplnit ty důkazy, které jsou potřeba k ochraně veřejného zájmu (viz. § 2 odst. 4 správního řádu)“ (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27, odst. [23], a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, č. 3712/2018 Sb. NSS, odst. [71]; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[15] Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

[16] Podle ustálené judikatury tohoto soudu dále platí, že otázky skutkové, včetně způsobu hodnocení důkazů ve správním řízení přezkoumává v plné jurisdikci krajský (městský) soud. Intervence Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu spíše výjimečná a omezuje se na možné vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, odst. [23]). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský (městský) soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou; o takový případ se jedná v nyní projednávané věci.

[17] Není sporné, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně neoprávněnosti krácení dotace tížilo OZNŘ. Ta totiž v pozici navrhovatelky tvrdila, že jí poskytovatel dotace (odpůrkyně ve sporu) finanční prostředky krátil v rozporu se Smlouvou, tedy i přes provedení a uhrazení veškerých fakturovaných prací. Podle čl. IV odst. 4 věty druhé Smlouvy platí, že „částka dotace, která bude příjemci poskytnuta, bude určena na základě skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných způsobilých výdajů.“

[18] Žalovaný hodnotil předložené důkazní prostředky v bodech 47 až 76 napadeného rozhodnutí. Z protokolu o předání a převzetí díla – Etapa 1 vyplývá, že „provedené práce odpovídají schválené projektové dokumentaci, smluvním podmínkám a technickým normám (...)“; žalovaný tak má za prokázané, že 1. etapa projektu byla ke dni 12. 12. 2012

pokračování

(tj. ve stanoveném termínu do 31. 12. 2012) řádně realizována, a tedy že byly dodány všechny práce, které měly být dodány v jejím rámci (dílčí závěr 1). Z kolaudačního souhlasu ze dne 31. 3. 2014, č. j. OSÚ/10587-14, podle žalovaného vyplynulo, že Projekt „*byl nakonec řádně realizován, což znamená, že všechny položky rozpočtu, které byly v době kontroly demontovány a uskladněny v nedalekém skladu, byly nakonec na místě stavby. Tudiž účel dotace byl naplněn*“ (dílčí závěr 11). Část stavby nebo jejího zařízení podle něj bylo třeba externě uskladnit (což vyplývá z předloženého stavebního deníku), a to v důsledku záplav, které OZNŘ doložila dopisem Českého hydrometeorologického ústavu a žalovaný ověřil z volně dostupného materiálu Ministerstva životního prostředí s názvem „*Vyhodnocení povodní v červnu 2013*“ (dílčí závěr 2). Kontrola ze dne 17. 6. 2013, na jejímž základě došlo ke krácení dotace, přitom proběhla v době likvidace následků záplav (dílčí závěr 5). Problémy s nadprůměrnými srážkami ještě zhoršovala nízká propustnost nedalekého propustku, což OZNŘ nemohla ovlivnit (dílčí závěr 10). Za prokázanou měl žalovaný snahu OZNŘ o komunikaci s poskytovatelem dotace v důsledku komplikací se záplavami a snahu o součinnost v souvislosti s prováděním kontrol (dílčí závěr 3 a 4). Kontrolní zjištění týkající se 1. etapy označil žalovaný za nepřezkoumatelná a neprokázaná, protože nebyly vyřízeny námitky OZNŘ a oznámení o krácení 1. platby je nepřezkoumatelné, neboť v něm není uvedeno, jakým způsobem byla stanovena výše korekce (dílčí závěr 6). Poskytovatel dotace nepostupoval při kontrole v souladu s kontrolním řádem, neboť nevyřídil námitky (§ 14 kontrolního řádu), přestože byly srozumitelné (dílčí závěr 7). K Interním sdělením o monitorovacích návštěvách z 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013 žalovaný nepřihlédl, neboť se nejedná o protokoly o kontrole ve smyslu zákona o státní kontrole, tudíž neprokazují skutečnosti v nich uvedené. Poskytovatel dotace totiž neověřil stav namítaný OZNŘ způsobem stanoveným kontrolním řádem, tj. kontrolou (dílčí závěr 8 a 9). K výzvě žalovaného předložil poskytovatel dotace další důkazy, z nichž vyhodnotil žalovaný jako relevantní pouze 1. monitorovací zprávu, k níž uvedl, že poskytovatel dotace neprokázal, že průtahy s administrací této zprávy byly důvodné.

[19] V bodech 77 až 84 napadeného rozhodnutí pak žalovaný návrh OZNŘ posoudil věcně. Z dílčích skutkových závěrů dovodil: „*odpůrkyně [poskytovatel dotace – pozn. NSS] tudíž neprokázala, že sporná částka představuje nezpůsobilé výdaje, a neunesla své důkazní břemeno*“ (bod 78); „*ve sporném řízení nebylo prokázáno, že **položky č. 220 – 15 – Elektromontáže a č. 108 – Bazénová technologie** nebyly dodány, a tudíž nemohly být fakturovány a uplatněny k proplacení z dotace*“ (bod 80). V závěru napadeného rozhodnutí tak žalovaný dovodil, že krácení dotace bylo nedůvodné, neboť poskytovatel dotace neprokázal, že sporná částka představuje nezpůsobilé výdaje.

[20] K nezohledněným Interním sdělením o monitorovacích návštěvách z 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013 městský soud v odst. 17 odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval: „*Možnost ukončit kontrolu vydáním interního sdělení o monitorovací návštěvě se z kontrolního řádu nepodává. Z tohoto hlediska lze tedy důkazy označené jako 'Interní sdělení o monitorovací návštěvě dne 20. 9. 2013' a 'Interní sdělení o monitorovací návštěvě dne 12. 11. 2013' považovat za získané v rozporu s kontrolním řádem.*“ Nesdílel však přesvědčení žalovaného, že jde bez dalšího o důkazy nezákonné. V odst. 19 odůvodnění pak městský soud dovodil, že přestože tedy shora uvedené listiny „*nepředstavují nezákonně získané důkazy, neztotožňuje se soud s názorem žalobce, podle něž mělo neprovedení uvedených důkazů za následek*

nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí je postaveno na tom, že příjemce prokázal, že první etapa projektu byla realizována řádně a ve stanoveném termínu s tím, že (až) po realizaci první etapy projektu (v červnu 2013) přišlo období nadprůměrných srážek, v jehož důsledku bylo místo realizace projektu zaplaveno a některé již realizované části (např. bazénové technologie, jejichž zkoušky již proběhly) byly demontovány. Výstup z Interních sdělení ze dnů 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013, z nichž se podává, že se na místě realizace projektu nenacházely všechny fakturované položky, nemůže na uvedeném závěru (že v této době již byla první etapa projektu realizována) ničeho změnit.“

[21] V odst. [22] odůvodnění napadeného rozsudku městský soud k otázce unesení důkazního břemene OZNR uzavřel, že „[v] nyní posuzované věci bylo povinností příjemce jako navrhovatele tvrdit a prokázat, že první etapa projektu byla realizována řádně a že sporné položky a výdaje na jejich pořízení jsou výdaji způsobilými. V případě, že by příjemce uvedené tvrdil a prokázal, bylo povinností žalobce tvrdit a prokázat, že první etapa projektu nebyla realizována řádně a že sporné položky a výdaje na jejich pořízení jsou výdaji nezpůsobilými. Jak již bylo uvedeno výše, napadené rozhodnutí je založeno na závěru, že příjemce tvrdil a prokázal, že první etapa projektu byla realizována řádně a že sporné položky byly způsobilými k proplacení z dotace a že žalobci se naopak nepodařilo prokázat, že první etapa projektu nebyla realizována řádně a že sporné položky nejsou způsobilými k proplacení z dotace. Tento závěr je zcela v souladu s uvedenými pravidly pro dokazování ve sporném řízení správním.“

[22] Jinými slovy, podle městského soudu z dokazování v řízení před žalovaným vyplynulo, že OZNR prokázala řádnou realizaci 1. etapy Projektu. Stěžovatelce se podle něj naopak nepodařilo tento skutkový závěr zpochybnit či vyvrátit.

[23] Se závěrem městského soudu se však Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Jak namítla stěžovatelka, závěr o splnění podmínek pro udělení kolaudačního souhlasu na základě kontrolní prohlídky z 31. 3. 2014 (z něhož žalovaný dovodil naplnění účelu dotace) a ani protokol o předání první etapy (mezi OZNR a jejím dodavatelem) ze dne 12. 12. 2012 přímo nedokládají pravdivost tvrzení, že se k 31. 12. 2012 na místě stavby nacházely všechny sporné položky (které tam podle zjištění poskytovatele dotace ve dnech 17. 6. 2013, 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013 scházely). Lze souhlasit se stěžovatelkou, že v případě protokolu o předání se jedná o soukromou listinu, z níž lze dovodit, že OZNR a její dodavatel považovali mezi sebou za předanou určitou část díla, neplyne z ní ale, že toto dílo bylo též v souladu s dotačními podmínkami pro realizaci Projektu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí kromě toho vyšel i ze stavebního deníku. Zabýval se však pouze obdobím mezi 2. 5. 2013 a 16. 6. 2013, a nikoliv obdobím do 31. 12. 2012, kdy měla být 1. etapa Projektu realizována.

[24] Z částí stavebního deníku provedených k důkazu žalovaným vyplývá, že v důsledku záplav byla provedena demontáž a uskladnění vnitřního točitého schodiště, *bazénových technologií*, whirlpoolu a vyrovnávacích jímek plastových nádrží. Z protokolu o kontrole a oznámení o krácení dotace se přitom podává, že na místě stavby měly dále chybět i *elektromontáž*, vzduchotechnika a další položky. I ohledně nich měl žalovaný tvrzení OZNR o demontáži a nutnosti jejich uskladnění mimo stavbu za prokázaná, aniž by však své úvahy přezkoumatelně zachytil v textu odůvodnění svého rozhodnutí.

pokračování

Lze dodat, že nedostatečná specifikace sporných položek a jejich ceny v protokolu o kontrole (jehož součástí je příloha obsahující výčet všech položek) a oznámení nemůže *a priori* vyloučit jejich použitelnost, jakožto důkazních prostředků, ale nanejvýš snížit jejich vypovídací hodnotu. Žalovaný měl závěry z nich plynoucí konfrontovat s tvrzeními a důkazy předloženými OZNŘ.

[25] OZNŘ již v rámci kontroly dne 17. 6. 2013 uváděla, že některé položky jsou na místě stavby nedostupné a některé se nacházejí mimo ni. S ohledem na zasažení místa stavby následky záplav v květnu a červnu 2013 lze tvrzení o nutnosti jejich demontáže a uskladnění považovat za myslitelné. Podle Interních sdělení o monitorovacích návštěvách z 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013 však v této době na místě stavby řada položek stále ještě chyběla, navíc se některé z nich nepodařilo dohledat ani na údajném místě uskladnění. Jak ostatně správně dovodil městský soud, rozpor s kontrolním řádem sám o sobě nezpůsobuje nepoužitelnost těchto interních sdělení jakožto důkazních prostředků ve sporném správním řízení. Za této situace bylo třeba, aby žalovaný tyto důkazy provedl, umožnil OZNŘ se k nim vyjádřit a poté je vyhodnotil. Nelze akceptovat jejich nezohlednění z důvodu, že prokazují pozdější stav než ten, kdy měla být 1. etapa Projektu realizována, jak uvedl městský soud. Pak by totiž bylo nutné odhlédnout i od kolaudačního souhlasu a pozdějších pasáží stavebního deníku.

[26] Nejvyšší správní soud dodává, že co do úvah o rozložení důkazního břemene mezi strany sporu je rozhodnutí žalovaného na samé hranici přezkoumatelnosti. Jak již bylo uvedeno, důkazní břemeno stran prokázání řádné realizace 1. etapy Projektu tížilo OZNŘ, jakožto navrhovatelku. Byť žalovaný fakticky primárně hodnotil důkazní prostředky předložené OZNŘ, opakovaně uvedl, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno, nebo že nebyla prokázána nezpůsobilost výdajů (například body 78, 80 a 84). Prokázat způsobilost sporných položek ve sporném řízení správním bylo na OZNŘ, naopak na stěžovatelce bylo, aby tento skutkový závěr vyvrátila prokázáním opaku, anebo jej alespoň dostatečně zpochybnila; učinila-li by tak úspěšně, bylo by ji pak třeba považovat za procesně úspěšnou stranu sporu. Ze spisu navíc vůbec neplyne, že by se žalovaný jakkoli zabýval zásadní otázkou pro možnost krácení finančních prostředků dotace, tedy zda vůbec byly chybějící položky na místě realizace Projektu v době uskutečnění jeho 1. etapy.

[27] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadený rozsudek. Zároveň rozhodl výrokem II. i o zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť pro takový postup byl důvod již v řízení před městským soudem [§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[28] V dalším řízení bude tedy na žalovaném, aby posoudil, zda z důkazních prostředků předložených OZNŘ vyplývá řádná realizace 1. etapy Projektu. Dospěje-li k závěru, že OZNŘ své důkazní břemeno unesla, pak tento dílčí skutkový závěr musí přezkoumatelně konfrontovat se skutečnostmi vyplývajících z důkazních prostředků předložených stěžovatelkou, tedy mj. i z Interních sdělení o monitorovacích návštěvách z 20. 9. 2013 a 12. 11. 2013 provedených k důkazu. Jejich nezohlednění je třeba považovat za podstatnou vadu správního řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí a odůvodňující jeho

zrušení. Tento právní závěr je pro žalovaného závazný [§ 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[29] Nejvyšší správní soud současně rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a to podle celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný procesně úspěšný nebyl, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. Procesně úspěšné stěžovatelce Nejvyšší správní soud na náhradě nákladů řízení přiznal pouze částky vynaložené Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad jako poplatky za žalobu ve výši 3.000 Kč a za s ní spojený návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1.000 Kč (položky č. 18 a 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Podle Ústavního soudu „*je třeba podle konkrétních okolností tohoto případu zvažovat, zda příslušná organizační složka státu je schopna se v daném sporu (zejména pokud v něm vystupuje jako strana žalovaná) účinně bránit za pomoci svých právníků, či zda jde o spor specifický, v němž k efektivní obraně a k úspěšnému výsledku sporu pro organizační složku státu - a ve svém důsledku i pro Českou republiku - je třeba, aby Česká republika byla zastupována advokáty*“ (nález ze dne 17. 4. 2013, Pl. ÚS 25/12, č. 59/2013 USn., bod 117). V tomto případě se jedná o problematiku dotační, která byla v gesce Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a otázku vedení řádného dokazování ve správním řízení, která není natolik specifická, aby odůvodňovala účelnost zastupování státu advokátem namísto pracovníky tohoto orgánu, potažmo později stěžovatelky (pro kterou rovněž platí uvedené závěry). *Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil* (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soudy obou stupňů OZNŘ žádnou povinnost neuložily, ta proto (za použití § 120 s. ř. s) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu